

על הפרנסת', ולוכות לברכת תורהתו הק' שמה זבולון בצתתך, להונאות מנכסיו תלמיד חכם מופלא וייחיד בדורו שליט'א.

מכתבים חזרניים תלמוד

עוד בדבר המכשולות בשחיטה
ב"ה, יום ב' ל"ס, והברלטם בין הבהמה הטהורה כו' ולא תשקו את נפשותיכם בבהמה ובבœף — עניין רשי' תשל"ג לפ"ק. מעין הברכות מהשוכן בערבות יהולו על ראש האי גברא ויקרא וכו' הרב מהיר' מאיר אמסעל שליט'א.

אך זה קיבלתי את המאור של חדש ניסן תשל"ג, וראיתי הקראית הנמרצת ע"ד שחיטתה עופות. ואף כי מכותלי הקול קורא ניכר ונראה שאנמנם כותבת ירד לעומק הדיבור בין בהנוגע לעניין השחיטה בין בנוגע בעניין צד המ撒חר, אבל לדעתינו תנינו מקום תלא פרטו כמה פרטיטים מקודמים. ועל זה הגני לעוזר על איזה מהם.

ראשית מה שנוגע להבעלי בתים לבל גיעע להם נוק במסחרם שעילן יعلן המחר לבב ליטרא עם עוד שני פעניש. הרצק אתם לא רק שאלו השני פעניש ישלמו גם בעוד שעוד שנות שחתיטים אלא ישלמו גם בעוד שעוד שעוד עכוזה ופועלים יתיריט שיצטרכו להם מחמת שחות זמן השחיטה ע"י שחיטה אטית.

אמנם הנווגע לכשרות השחיטה תמנני, האם ישם רק אלו הרוברים שמספריטים. הללו השרש הגירה ועיקור ישנים כפשוטים ומשמעם דרשת הגרמה ועיקור ישנים כפשוטים ומשמעם לא מפני חששות צדירות כמו הזדרות העופות וכדומה, כפי ששמעתי כמעט כל השחיטות הם רק ע"י הובאה. שאין לעשות בכתחילה אפילו בסכין גROL כל צרכו, אני רצצת ליריד לעומקה של הכלבה ולצינן המקורת כי אך למותר הוא כי הלא לשוחחים יודעי וכוכות הרוברים נאמרים וויל קרי ביב ר' הוא). אמרת חשב אחיד אינו שכיה אצלם והוא חזש שהי' (אם אין שם נוצות) מפי מהירות המלאכה ואוי ואובי.

גם שמעתי מר'ב אחד שהערל העובן אצל העופות שמלאכתו הוא לחותך בראש ש' ולקחת חבל בתמכן דאוריתא, להקל מעליו

תיקון מקאות לטהרתן של ישראל. ובריו היזאים מן הלב נכנסו ללבבות עשוות ומאות של ישראל קדושים. לקים דברי רבי' שאמר טהרה מביאה לידי קוזשה. ובשתה"ר פ"א מובא מקור לוּה שנאמר וטהרו וקדשו, ודש"י בחומש פ' אחריו מבאר וטהרו מן העבר וקידשו לעתיד לבא.

וכשנעים בדורר אנו מוצאים שתי נוסחות: בקצת מקומות מקוריים קדושה לטהרת, ובמקו"א מקוריים טהרה לקדושה. הנה על הפסוק ומספר את רובע ישראל אמדור בנודה ל"א. מי שהוא טהור וקיים, ומשרתיו טהור' וקיים וכו'. ובמספרת העומר אנו מתפללים ואתחר ואתקדש בקדושה של מעלה, וכן לטהרנו וקדשנו בקדושתך העליונה. אבל בברכה אחרונה שלל המוח'י אנו אומרים, וברך עלי' בקדושה ובטהרה, ובתפלת אמר' במעלות קדושים וטהורים. וסידור המלים מראה לכארה שישנן מדרגות שונות של קדושה. וכעין ששנינו עשר קדושים הן (כליים פ"א מ"ז). ולפיכך כשمبادרים בבני אדם, או במלכי א' אשרת העושים באימה וביראת רצון קונים. הם פותחים את פיהם בקדושה ובטהרה, כי מכיוון טהרה מביאה לידי קדושה בדברי רב' ב', צריך לעלות ממעלת למעלה (אדם מקודש עצמו מעט, מקודשים אותו הרבה, יומא ל"ט), וכך רחלה חרשה לתוספת קדושה, וכך هي הכתן הגROL טובל חמץ טבילות ושרה קידושין ביום הכיפורים. והכהנים והעם היו שומעים את השם המפורש יוציא מפיו בקדושה ובטהרה. אולם בשמחתפללים להגיא לקדושה של מעלה וקדשנו העליונה, אמרים לידי רוח הקrush, להשרות עליו מביאה לידי רוח הקrush, וכמו שביאר הרמב"ם (בפרק ט"ז מטומאת אוכליין הי"ב) קדושת הנפש גורמת להזומות בשכינה.

והנה אורחינו הנעלם עוסק בטהרתן של ישראל בכל לבבו ומואור לмерות חלישות גופו וטלולא וגבורי, וכבר משמי' א' זכו לוי' להוציא לאור עשרים ספרים. ועוד ידו נתוי' להפיץ מעינותיו עד כדי ארבעים הכרכים ולהיאיר עינינו בכל פרט ופרט מסדר טהרות. וראי שזה זכות גדולה להשתתף ולקחת חבל בתמכן דאוריתא, להקל מעליו

דבר וסגרו הדלותות ושבו ונבו ואין פוצה פה
ומצפצת.

ויתר מכאייב שבאמ אחד מן השוחטים
שיש לו אויה יואת שמיים בלבו ומתרעם על
 Maharit hashchita או ישם שוחטים אחרים
לועגים עליו ואומרים לו נרפה אתה. נרפה
ובטנן אתה, וכל השוחטים מעבר לים בימי
קדם היו בטלנים ולא היו מומחים וכדומה
וכדומה, עד שבמיאים בשושה בלבות השוחטים
שבושים שיאמרו עליהם שאין מומחים ולא
יתרעו.

יתן ד' בלב מי שיש בידו כח לעשות
שיקיצו מנחותם ויתעוררו לדברי אהות
שובים הכותבים בدم גשם ויצאו בקרית
חוצות ויתקנו להסיר את המכלה הזאת (וגם
האחרים) לקים מש"ג והבדלתם בין הבתמה
הטהורה וכו' קדושים תהיו.

דברי ידיו הכותב מלך מכאייב ודוי.

הק' ד' הירא באמת לפرسم שםו ודר' ל'

הערות המערכת: הנה בנד"ז קלנו מכתבים
מאכע כנפות אמדקה ומוחזה לה, שנראה אמן
שעינוי השחיטה מוקלקלים ברוב הקהlot, לא
וגROL בין נסח אשנו, ספרה מתגונדים, חסדים
וסדנא ואדרא התמודגה לחטיבה אחת זה אל זה
שואלים האיך וכמו, הגם שהשאר ענייני יהדות הנם
מובדים ופורים וזה מזה. פרטנו המכתב הזה
הkulע ביוטר אל השערה.

מיזל טוב וכל הברכה
אמורה בזה לכבוד ירידנו הרגול הנגעלה
איש יקרים מגודלי המחברים הרב הגאון
המפורסם מוה"ר בן ציון הכהן קאהן
שליט"א אב"ד סענפטעער זבעת בבזילין,
מח"ס שערץ ציון וש"ס ולעיטו הרבנית
הכבודה תחיה לרגל אלירוסי בנם היקר הבוחר
התהן החורי"ב מר"מ בתו"י מורה אהרן אשר
הכהן נ"י ממזוני תלמידי המתיכתא בית
אברהם. עב"ג הכללה המושלמת ומהוללה
שרה מלכה תחיה בת הרה"ה המו"מ בתו"י
איינרייג נר"ז מבזילין בשטו"מ. יתרבו נא
מרמזים בכל הטבות והברכות זייןכו נא
לגדל את כל צאניהם לתרה ולחופה
ולמעיט לאו"ט וגעמיים. המערכת

במשיח לפי תומו שידי כו庵ות עד למאוד
מחיתcit הראשים כל היום מצד כי כמו
וכמה פעמים צריך לחזור דاش שלא
גע בו סכין השחיטה כלל לא, שעבד על
השלשת (ליין בע"ז) בלי דאות עניין
השוחט. וזה חתיכתו בכיה לו יותר [כי ידוע
שהשימים דרכם זיין מתחמים ואינם מתחכים
בנקל כמו העצם].

ומענין ה-כשר מאכין" אלו אלף העופות
ביום אחד אינם מדברים ואפלו אינם מרדומים
אפלו ברמן.

ועל כולם מוכrho אני לומד שאלה אהות
שובים כתובי הקרייא לדאובנינו גם עליהם
ונכל לומר כיון חדש דש. כי מהיכן בא
להם לבדר ששחש מאות עופות לשעה היא
שחיטה מעוללה, ומה יעשה השוחט אם ייעף
ויכביד וכיאב ידו פעם בפעם אף בפחות
מוחה. הלא זה תלוי בהרגשת השוחט כל אחד
לעצמו הן בכל גוףו הן בידו, וכן אין יום
אחד דומה לחבריו וסודותם. והעיקר שהשוחט
יהיה בעל הבית על עצמו, ולא המכונה או
הבעל בית. ועוד יותר רעה, בעלות הפעול
על השוחט, וכשהשוחט מרגיש שצדיק לברוק
סכינו יהיה ביכלתו לעשוות, וכן אם מרגיש
שאבריז בבדים, או שיריו כבידות יכול
להפסיק שחיתתו על זמן מה. בין אם הוא
אחר מאה עופות או שלוש מאות כי זה אינו
תלוי במספר (מכון) העופות.

כבודו יודע כי הייתה שוחט עופות זה
חמש עשרה שנים שהנהתי את האומנות הללו
ואז הייתה האשיטה בין 250 ל-300 לשעה.
אייה מהן הושיטו ליד השוחט ואייה מן
הפעולஆז והשוחט שחת באחיזת הראש בלבד,
ואעפ"כ כבר או צוחזו השוחטים שהמלאה
כבידה ומהירה. וזה היה אחד מיעקורי הטעמי
שהנתתי אומנות זאת, וב"ה יש לי עדים
נאנים שהייתי מן המומחים הן בענייני
חביבין הן בענייני אשהיטה. ועכשו כבד הם
מרוצים וצורים בחמש מאות לשעה.

הנני מובה משפחחה שוקני ואבי ודודי
כולם היו שוחטים מובהקים וידועים. וביניהם
שהיה להם שהיטה גדולה וובה ושותפים
הרבה ביום אחד, אבל העיקר מהם היו הבעלי
בתים על עצם ועל העופות. ואם באמצע
השחיטה הרגיסו נחיצות לנווח מעט או
לסעד לכם עם מעט חמין לא השגיחו על